

ת"פ 42513/05/22 - מדינת ישראל נגד יוסף אבו קוידר

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 42513-05-22 מדינת ישראל נ' אבו קוידר

לפני	כבוד השופט יניב בן הרוש
בעניין	המאשימה
	נגד
	הנאשמים
	יוסף אבו קוידר
	מדינת ישראל

גזר דין

רקע

- ביום 31.10.2022 הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע בעבירות של **פירוק חלקים מרכב**, לפי סעיף 413ד(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין), **החזקת אגרופן או סכין שלא כדין** לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין ו**קשירת קשר לפשע**, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין.
- מעובדות כתב האישום המתוקן, עולה כי עובר ליום 11.2.21 קשר הנאשם קשר עם אחר, לפרק גלגלי רכב. במסגרת הקשר ולשם קידומו, ביום 11.2.21 בשעה 4:00 הגיע הנאשם עם האחר לרחוב רבי עקיבא בבאר שבע, כשהוא מסתייע ברכב מסוג טויוטה קורולה אשר לוחיות הרישוי שלו מקופלות לשם מניעת זיהויו. במעמד זה החלו הנאשם והאחר לפרק גלגל רכב מסוג טויוטה קורולה השייך לאמה של הגב' מרים ייגאיב (להלן: המתלוננת). שוטרים שהגיעו למקום בעקבות דיווח המתלוננת למשטרה, זיהו את הנאשם והאחר נמלטים והחלו במרדף אחריהם. במעמד זה החזיק הנאשם ברכב אגרופן.
- במסגרת ההסדר לא הייתה הסכמה עונשית, וסוכם כי הצדדים יטענו באופן פתוח לאחר קבלת תסקיר לבקשת ב"כ הנאשם.

תמצית תסקירי שירות המבחן

- בעניינו של הנאשם הוגשו שלושה תסקירים.
- מתסקיר שירות המבחן מיום 5.3.23 עולה כי הנאשם, בן 23, רווק וסטודנט להנדסת בניין. הנאשם הודה בביצוע העבירה, אם כי בתחילה נטה להשליך על האחר את האחריות לנסיבות שהביאו אותו לבצע את המעשים. הנאשם מסר כי ביצע את המעשים על רקע סברתו כי מדובר ברכב השייך לאדם עמו התעמת בכביש, ועקב תחושת איום ממנו ובהמלצת בני משפחתו פגע ברכושו מתוך מחשבה שזו תוביל להפסקת ההתנהגות

האלימה כלפיו. לדבריו, הפעיל שיקול דעת שגוי וחסר אחריות. הנאשם שיתף כי ביצוע העבירה מהווה מקור לבושה ואשמה וכי ההליך הפלילי הוביל להפקת לקחים והתבוננות עצמית. שירות המבחן התרשם מהנאשם כמי שניהל אורח חיים נורמטיבי ונעדר דפוסים עברייניים מושרשים, לצד חשיפה מסוימת לעבריינות ולעמדות אלימות בסביבת מגוריו. עוד התרשם שירות המבחן מקושי של הנאשם לזהות מצבי סיכון והצבת גבולות, כמו גם נטייתו להיגרר להתנהגות עוברת חוק, אם כי מצליח לזהות באופן ראשוני את התנהלותו. שירות המבחן התרשם מנזקקות טיפולית לו הביע הנאשם מוטיבציה ועל כן השתתף בסדנא חד יומית להכנה לטיפול ביום 25.1.23. מנחי הסדנא התרשמו כי הנאשם יוכל להיתרם מהליך טיפולי. נוכח האמור, ביקש שירות המבחן דחייה על מנת לבחון השתלבותו בטיפול.

6. מתסקיר שירות המבחן מיום 4.6.23 עלה כי ביום 17.5.23 הנאשם השתלב בקבוצה לצעירים והתייצב בקביעות לכל המפגשים. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מגלה רצינות ואחריות ביחס לטיפול ונכונות להיתרם ממנו, על אף היותו בשלב ראשוני של הטיפול. עוד התרשם שירות המבחן כי הנאשם הבין את חומרת מעשיו ועורך מאמצים לנהל אורח חיים תקין. על כן, שירות המבחן המליץ על צו מבחן וצו של"צ בהיקף של 220 שעות. שירות המבחן המליץ על הימנעות מהרשעה נוכח התרשמותו ממחויבות הנאשם להליך טיפולי, הודאתו ונטילת אחריות על מעשיו, הפנמת חומרת מעשיו וחששו כי הרשעה תפגע בתחום המקצועי בעתיד.

7. מתסקיר שירות המבחן מיום 10.12.23 עלה כי הנאשם התייצב בקביעות למפגשים הקבוצתיים והשתתף בהם באופן פעיל, קשוב ודומיננטי. מגורמי הטיפול עלה כי הנאשם נתרם מהשתתפותו בקבוצה. שירות המבחן חזר על המלצתו להטלת צו מבחן במהלכו ימשיך השתתפותו בקבוצה הטיפולית, לצד צו של"צ בהיקף של 220 שעות במסגרת מרכז הטניס בבאר שבע. שירות המבחן אף חזר על המלצתו להימנע מהרשעת הנאשם בדיון לאור החשש שהביע בפניהם כי הרשעתו עלולה לפגוע בעתידו המקצועי.

טיעוני הצדדים

8. ב"כ המאשימה הגישה טיעונים בכתב (ת/1) בהם תיארה את העבירות שביצע הנאשם והערכים המוגנים שנפגעו. ב"כ המאשימה עמדה על חומרת המעשים ועתרה למתחם ענישה הנע בין מאסר קצר ועד 12 חודשי מאסר בפועל. ב"כ המאשימה הפנתה לתסקיר שירות המבחן וציינה כי ביצע את המעשים מתוך תחושת נקם ובהשפעת בני משפחתו. עוד ציינה כי הנאשם נמצא בשלבים הראשוניים של ההליך הטיפולי וכי ניכר שיתוף הפעולה שלו. עם זאת, טענה כי אין מקום לביטול הרשעת הנאשם בהיעדר נזק קונקרטי, ועתרה להשית עליו עונש ברף התחתון של המתחם, קנס, פיצוי והתחייבות.

9. ב"כ הנאשם הגיש אישור לימודים לפיו הנאשם סטודנט לתואר ראשון בהנדסת בניין (נ/1). ב"כ הנאשם טען כי מדובר במקרה אשר מצדיק סטייה ממתחם העונש ההולם. כן ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן, בהינתן כברת הדרך המשמעותית שעבר הנאשם בהליך הטיפולי ובהינתן הפגיעה הקונקרטית בתעסוקתו של הנאשם, אם יורשע, משלא יוכל לעבוד בחברות. לטענת ב"כ הנאשם, מדובר במעידה חד פעמית של הנאשם שאינו נטוע בעולם העברייני, נעדר עבר פלילי, הודה ולקח אחריות על מעשיו, הביע חרטה כנה ומאז ביצע המעשים, לא הסתבר שוב בפלילים.

10. הנאשם התנצל על מעשיו ושיתף כי משקיע בלימודים במטרה להתפרנס בסיום לימודיו.

סוגיית אי הרשעה

11. בהתאם לסעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, לסעיף 1(2) לפקודת המבחן [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 ולסעיף 71א לחוק העונשין, בית המשפט מוסמך ליתן צו מבחן או צו לשירות לתועלת הציבור, תוך הימנעות מהרשעה.

12. בע"פ 2083/96 **כתב נגד מדינת ישראל**, פ"ד נ"ב (3) 337 (להלן: "**הלכת כתב**") נקבע, כי משהוכח ביצועה של עבירה, יש להרשיע את הנאשם, זולת מקרים יוצאי דופן בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה. זאת, על מנת שלא לפגוע בחובת מיצוי הדין עם עבריינים (ראו ע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני** [פורסם בנבו] (17/08/00)), וכן על מנת שלא לגרום לפגיעה מהותית בעקרון השוויון בפני החוק ובשיקולי ענישה אחרים, ראו ע"פ 1082/06 **שוראקי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (20/06/06).

13. הלכה היא כי על המבקש לבטל את הרשעתו, הנטל להוכיח כי מתקיימים בעניינו שני תנאים מצטברים. הראשון, הוא שההרשעה תוביל לפגיעה חמורה בשיקומו. השני, הוא שסוג העבירה מאפשר בנסיבות המקרה לבטל את ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים וביניהם התועלת שתושג לאינטרס הציבורי-חברתי מההרשעה. (ראו ע"פ 4318/20 **מדינת ישראל נ' חסן** [פורסם בנבו] (18/04/21)).

14. בנוגע לתנאי הראשון, נקבע כי על המבקש לבטל את ההרשעה, הנטל להוכיח נזק **קונקרטי** כתוצאה מהרשעתו. ברע"פ 1439/13 **קשת נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (04.03.13), נקבע כי: "**החובה להצביע על נזק קונקרטי עולה בקנה אחד עם אופיו המצומצם של החריג שעניינו הימנעות מהרשעה**". בנוגע לנזק הקשור במקום העבודה, הנטל להצביע על נזק קונקרטי כה מכביד עד כדי כך שנקבע כי: "**אין די בהצגת הסכם עבודה כדי להוכיח כי הרשעת המבקש תשליך על תעסוקתו העתידית**". (רע"פ 7224/14 **פרנסקי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (10.11.14)).

15. הנאשם, בעניינו, לא עמד בנטל להוכיח כי ייגרם לו נזק קונקרטי המצדיק ביטול הרשעתו. **ראשית**, הפגיעה בשלב זה היא תיאורטית משום שהנאשם סטודנט במחלקה להנדסת בניין. **שנית**, לא הוצגה ראיה לכך שסוג העבודה הרלוונטי בו יעסוק, לו יסיים את לימודיו, יהיה חסום בפניו בשל הרשעתו. **שלישית**, לא הוצגה ראיה לכך שכל סוגי העבודה בהם יכול לעסוק בעל הכשרה מסוג זה, חסומים בפני מי שהורשע. ודוק, כפי שקבע בית המשפט המחוזי בעפ"ג 10722-09-22 **כוכבי נ' מדינת ישראל**: "**נזק קונקרטי אין משמעו בהכרח, שהנאשם לא יוכל לעבוד דווקא באותו מקום עבודה שהוא מעוניין לעבוד בו, אלא שלא יוכל למצוא כל עבודה המתאימה לנתוניו**".

16. משנקבע בפסיקה כי אין להידרש לאפשרויות תיאורטיות בנוגע לנזק עתידי העלול להיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו (רע"פ 5261/18 **דוידוף נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (12.07.18)), הרי שהנאשם לא עומד בתנאי הראשון שנקבע בהלכת כתב.

17. בנוגע לתנאי השני, הרי שעל פניו בשים לב לשילובן של עבירות רכוש והחזקת אגרופן או סכין, הרי שבהיעדר נסיבות חריגות אין מקום להימנע בהן מהרשעה. ראו למשל, רע"פ 529/10 שאלתיאל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (01.02.10) שם נמנע בית משפט השלום מהרשעת הנאשם שהחזיק סכין ברכבו. בית המשפט המחוזי הפך את ההחלטה והרשיע את הנאשם ובית המשפט העליון אישר החלטה זו, וקבע באותו עניין כי מדיניות החמרה בענישה בעבירות אלו אינן מאפשרות הימנעות מהרשעה ובין השאר אף קבע ברחל בתך הקטנה כי: "**עצם החזקת הסכין היא שהופכת אותה לזמינה ומדיניות הפסיקה להחמרה בגין עבירות אלה אינה מאפשרת ויתור על הרשעה**". הדברים נכונים ביתר שאת, שעה שמדובר במי שהחזיק אגרופן ואף ביצע עבירת רכוש מתוכננת ברכב.

18. עיינתי בפסיקה של מותב זה, שאליה הפנה הסנגור בטיעונו, ת"פ 61989-05-19 מדינת ישראל נ' צהיבאן, אך מצאתי כי נסיבות המקרה שם שונות מענייננו, משום שבאותו עניין היה מדובר במי שביצע עבירה של החזקת סם מסוג קנבוס בכמות לא גבוהה, ועבר הליך שיקום ממושך. באותו עניין השתכנעתי כי הנאשם השתקם ושינה דרכיו בשים לב להיקף הטיפול, משכו, ותוצאתו הסופית ובשים לב לכך כי הוא לא ביצע כל עבירה במהלך ארבעת השנים מאז ביצוע העבירות. עוד שונה הנאשם שם מענייננו, בכך שבאותו עניין הונחה בפני תשתית ראייתית לפגיעה קונקרטיה במקום תעסוקתו של הנאשם.

19. יצוין כי עיקרון השיקום מהווה שיקול אחד נוסף אשר על בית המשפט לקחת בחשבון בין מכלול שיקוליו. ראו למשל רע"פ 189/15 עומר כהן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (21.1.15). זאת ועוד על אף הערכת מקצועיותו הרבה, של שירות מבחן הלכה היא כי האמור בתסקיר "**מהווה המלצה בלבד, ובית המשפט רשאי להפעיל את שיקול דעתו בהתחשב בכלל האינטרסים העומדים לפניו**" [ראו למשל: ע"פ 5626/14 לנקין נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2.8.15) וכן רע"פ 4144/15 אבו אלטיף נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (16.6.15)]. ומשכל זה נאמר, אתן משקל של ממש להליך השיקומי שעבר הנאשם בגזירת העונש עצמו.

20. אשר על כן, ולא בלב קל, אין לי אלא לבכר את האינטרס הציבורי שבהגנה על שלום הציבור ובהרתעת הרבים, על פני עניינו הפרטני של הנאשם, ולדחות את בקשת הנאשם לבטל את הרשעתו.

קביעת מתחם העונש ההולם

21. בגזירת העונש על בית המשפט להתחשב בערכים המוגנים, במידת הפגיעה בהם, בענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

הערכים המוגנים ומידת הפגיעה בהם

22. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו בשל מעשי הנאשם במקרה זה הם ערכי השמירה על ביטחון הציבור ותחושת בטחונו והשמירה על קניינו.

23. בע"פ 7890/10 מליטאת נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (01.11.10) נאמר כי:

"אין צורך להכביר מלים על מפח הנפש של אדם היוצא מביתו ומגלה כי רכבו, רכוש יקר ובעל חשיבות רבה מכל בחינה, אינו עוד. לכך מצטרף הנזק הכלכלי במעגל רחב יותר, במונחי המשק. הרוצה ליהנות בזדון מעמל הזולת ולשלוח יד ברכוש שלא הוא צבר, ראוי לענישה מחמירה, לא כל שכן מי שקופת שרצים גדולה מאחוריו, לרבות בתחום זה עצמו".

24. עבירות הרכוש בכלל ופריצה לרכב בפרט, הפכו זה מכבר למכת מדינה אשר פוגעת גם בתחושת הביטחון האישי. על כן, ענישה בדמות מאסר מאחורי סורג ובריה נדרשת על מנת להגן על שלום הציבור (רע"פ 1708/08 לוי נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (21.02.08)).

25. בנוגע לעבירות החזקת אגרופן או סכין הערכים המוגנים שנפגעו בשל מעשי הנאשם במקרה זה, הם הערך של שמירה על ביטחון הציבור ושלמות גופו.

מדיניות הענישה הנוהגת

26. נקודת המוצא בקביעת העונש הראוי למעשי הנאשם היא העונש שקבע המחוקק לעבירת פירוק חלקים מרכב הוא 5 שנים ולעבירת החזקת סכין או אגרופן אף הוא 5 שנים. עונש חמור יותר ממרבית עבירות התקיפה למיניהן, ללמדנו על החומרה שמייחס המחוקק לעבירה זו.

27. בחינת מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות מסוג אלה מלמדת על מגוון עונשים. הכל בשים לב לנסיבות ביצוע העבירות ובשים לב לסוג החלקים שפורקו מהרכב.

ברע"פ 1705/22 **אלצראיעה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (14.03.22) נדון עניינו של נאשם שהורשע עם אחרים בקשירת קשר לביצוע פשע בכך שתכננו לגנוב מצברים ממשאיות, פירוק חלקים מרכב, פריצה לרכב בכוונה לגנוב, גניבה מרכב והסגת גבול. הנאשם ואחרים פרצו לשתי משאיות חונות באמצעות שבירת חלון, פירקו וגנובו 2 מצברים ורכוש נוסף שנמצא במשאיות. מתחם העונש שקבע בית משפט השלום נע בין 12-30 חודשי מאסר בפועל ועל הנאשם נגזרו 16 חודשי מאסר בפועל. ערעור ובקשת רשות ערעור נדחו.

ברע"פ 7787/13 **מסארוה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (02.02.14) נדחתה בקשת רשות ערעור של המבקש שהורשע עם נאשם 1 בפירוק חלקים מרכב בכך שפירקו שני גלגלים של רכב ונמלטו משוטרים שהוזעקו למקום. מתחם הענישה נקבע בין מאסר בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל. עונשו של הנאשם 1, בעל עבר פלילי, נגזר ל-6 חודשי מאסר בעבודות שירות ועונשו של המבקש, בעל עבר פלילי מכביד, נגזר ל-10 חודשי מאסר בפועל והפעלת מאסר על תנאי. בית המשפט המחוזי הפחית חודש אחד מעונשי המאסר שנגזרו על הנאשמים בבית משפט השלום.

בעפ"ג 65841-03-16 **שצרבן נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (19.5.16) נדחה ערעור על הרשעתו וחומרת

עונשו של נאשם שהורשע בפירוק חלקים מרכב בצוותא, בכך שהצטייד עם אחרים בכובעי גרב וכפפות, פירק צמיגים של רכב אותם ביקש להתקין ברכבו של אחד הנאשמים, ומשהגיע רכב ביטחון למקום נמלט ברכב עמו הגיעו למקום. מתחם העונש נקבע בין 3-8 חודשי מאסר בפועל ועונשו של הנאשם נגזר לחודשיים מאסר בעבודות שירות תוך חריגה ממתחם העונש ההולם.

28. בנוגע למדיניות הענישה בעבירות של החזקת סכין או אגרופן, מצאתי לנכון לציין את רע"פ 9400/08 **מועטי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (20.11.08), שם דחה בית המשפט העליון ערעור על עונש של חודשיים מאסר בפועל שהוטלו על מי שהורשע בהחזקת סכין והיה נעדר עבר פלילי. בעפ"ג (חיפה) 22700-05-11 **מדינת ישראל נ' נימר ואח'** [פורסם בנבו] (13.07.11), החמיר בית המשפט בערעור והפך החלטה של בית משפט השלום שגזר עונש של מאסר מותנה וקנס על נאשם שהחזיק בסכין, והשית עליו עונש של חודשיים מאסר. בע"פ (מרכז) 34814-03-21 **ממן נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (09.01.22), נקבע לעבירת החזקת הסכין מתחם ענישה הנע ממאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. בת"פ (שלום רמלה) 47220-03-19 **מדינת ישראל נ' ג'רושי** [פורסם בנבו] (04.03.21) שם נקבע מתחם הנע ממאסר על תנאי ועד 7 חודשי מאסר בפועל בעניינו של מי שהחזיק ברכבו להב של סכין.

הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה להחלטה בת.פ. ה זה, הפנתה במשפט להעניש באופן מחמיר במקרים כגון דא. כבוד האדם וחירותו, וכן זכות האדם לאוטונומיה על גופו

29. בבחינת הנסיבות הקשורות לעבירה שקלתי את הנתונים הבאים: מדובר במי שביצע את המעשים עם אחר במסגרת קשירת קשר לפרק גלגלים של רכב. המעשים בוצעו לאחר תכנון במסגרת קשירת הקשר ומשהגיע בשעת לילה מאוחרת לעיר באר שבע בעוד שמתגורר בפזורה. הנאשם הסתייע ברכב לביצוע המעשים כאשר לוחיות הרישוי של הרכב מקופלים על מנת להקשות על זיהויים ולהקל על הימלטותם בעת הצורך, וכפי שאכן נמלטו מהמקום בעת הגעת ניידת המשטרה לאחר שהוזעקה על ידי המתלוננת. אם בכך לא די, הנאשם אף החזיק ברכבו אגרופן, בשים לב לפוטנציאל הנזק הגלום בהחזקתו וביתר שאת בביצוע עבירת רכוש נלווית.

לצד האמור, אופן ביצוע המעשים לא מעיד על תחכום רב ולא נגרם נזק רכושי חמור משמדובר בפירוק של גלגל רכב, מבלי להמעיט בחומרת המעשים.

לעניין הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירות, אלו לא פורטו בכתב האישום, אם כי מתסקיר שירות המבחן נלמד כי בוצעו בהשפעת בני משפחתו לבצע פעולת נקם לאחר שהתעמת עם אדם אחר בכביש וחש מאוים ממנו.

30. נוכח האמור, מצאתי כי מידת הפגיעה בערך המוגן היא ברף הבינוני-נמוך.

31. לאחר שבחנתי את הערכים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירה על ידי הנאשם, מידת הפגיעה בערכים אלו, ובנסיבות ביצוע העבירה, הרי שאני קובע כי מתחם הענישה הראוי נע בין מאסר קצר בדרך של עבודות שירות ועד 9 חודשי מאסר בפועל.

סטייה ממתחם העונש ההולם להחלטה בת.פ. ה זה, הפנתה במשפט להעניש באופן מחמיר במקרים כגון דא. כבוד האדם וחירותו, וכן זכות האדם לאוטונומיה על גופו:

32. על נאשם המבקש לסטות לקולא ממתחם העונש ההולם הנטל להציג ראיות לכך שעבר הליך שיקומי

משמעויות (רע"פ 1705/22 אלצראיעה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (14/03/22)). כידוע, הלכה היא כי: "לא בכל מקרה שבו תהליך טיפולי מתקדם בכיוון חיובי, יש להפעיל את הסמכות הקבועה בסעיף 40ד, שאחרת בא חריג ומרוקן את הכלל מתוכן" (ע"פ 7757/21 מרזוקי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (24/05/22)).

33. במסגרת המבחנים שנקבעו בפסיקה לחריגה מטעמי שיקום, נקבע כי בית המשפט ישקול את: "המוטיבציה שהפגין האדם שהשתקם, הליך של גמילה מהתמכרות שהוא עובר, השתלבות מוצלחת בהליכים טיפוליים שונים אינדיקציות לשינוי עמוק בהתנהגות ובדרך החשיבה, הבעת חרטה על המעשים והפגנת אמפתיה כלפי נפגעי העבירה". ראו ע"פ 1229/19 סלומינסקי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (1.7.19). וכן ראו ע"פ 6637/17 קרנדל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.4.18).

34. בענייננו, מצאתי כי הנאשם השתלב במסגרת טיפולית קבוצתית ומשתתף ביציבות במפגשים הקבוצתיים מזה כשבעה חודשים. נלמד כי הנאשם משתתף דומיננטי ונראה כי נתרם מההליך הטיפולי. כמו כן, הנאשם לוקח אחריות על מעשיו ומביע חרטה ובושה על התנהגותו. על אף שהנאשם טרם סיים את השתתפותו בקבוצה ועל אף שלא נקבע כי מדובר במסגרת טיפולית ייעודית, נוכח טיב העבירות, נסיבותיו המיוחדות של הנאשם, אשר ניהל חיים נורמטיביים לאורך כל חייו, לפני ביצוע העבירה והן לאחריה ומעולם לא ריצה מאסר, ובנסיבות בהן עבר הליך טיפולי ונתרם ממנו, ועל מנת לעודד אותו להמשיך בלימודיו האקדמאים, מצאתי כי ניתן לחרוג ממתחם העונש ההולם כך שתחתיתו תהא מאסר על תנאי תחת מאסר קצר.

קביעת העונש ההולם בתוך המתחם

35. לשם קביעת העונש ההולם, בגדרי מתחם העונש, על בית המשפט להידרש לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

מדובר בנאשם צעיר ונעדר עבר פלילי.

הנאשם הודה במיחוס לו והגם שבתחילה נטה להשליך אחריות על אחרים, עם התקדמות ההליך הטיפולי נטל אחריות מלאה על מעשיו.

שירות המבחן התרשם מהיעדר דפוסים עבריינים וממאמציו לנהל אורח חיים נורמטיבי, הן בתחום המקצועי בהיותו סטודנט להנדסת בניין, והן בתחום האישי בשילובו בקבוצה טיפולית. שירות המבחן התרשם כי על אף היותו בשלבים ראשוניים בקבוצה, הנאשם גילה אחריות ורצינות ביחס להליך הטיפולי, וכי יוכל להיתרם ממנו.

שקלתי את חלוף הזמן מביצוע המעשים בשנת 2021 ולכך שלא הסתבך שוב בפלילים.

36. לאחר בחינת כלל השיקולים, התרשמתי כי יש לקבוע עונש צופה פני עתיד בלבד.

סוף דבר

37. אשר על-כן, הריני גוזר על הנאשם את העונשים הללו:

א. 2 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, שהנאשם לא יבצע עבירת רכוש מסוג עוון.

ב. 3 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, שהנאשם לא יבצע עבירת רכוש מסוג פשע.

ג. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, שהנאשם לא יבצע עבירת החזקת סכין.

ד. הנאשם יחתום על התחייבות כספית בסך ₪ 4,000 שלא לעבור כל עבירת רכוש. התחייבות זו תהא בתוקף לשנתיים מהיום. לא תחתם ההתחייבות בתוך 10 ימים, ייאסר הנאשם למשך חמישה ימים לשם כפיית חתימה על ההתחייבות.

הודעה זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ח כסלו תשפ"ד, 11 דצמבר 2023, בנוכחות הצדדים.

חתימה